

Sygn. akt I UK 395/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania S. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 kwietnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 lutego 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 lutego 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie z odwołania S.K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. w przedmiocie wysokości emerytury, oddalił apelację odwołującego się.

Odwołujący się zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Podniósł, że oczywista zasadność skargi wynika z rażącego naruszenia przepisów wskazanym w *petitum* skargi. Wskazał, że pracował stykowo, zmieniając się z innym operatorem na stanowisku pracy, co uzasadnia zastosowanie przelicznika 1,8 do wysokości świadczenia. W ocenie skarżącego istnieje też potrzeba dokonania wykładni przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), w szczególności art. 50d ust. 1

w związku z art. 51 ust. 1 pkt 2 ustawy, a mianowicie: czy dla rozróżnienia stanowisk wymienionych w załączniku nr 2 i 3 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz.U. z 1995 r. Nr 2, poz. 8 ze zm.) i uwzględnienia ich z odpowiednim przelicznikiem, decydujące znaczenie ma miejsce wykonywania pracy i charakter realizowanych obowiązków. Zdaniem skarżącego w sprawie występuje również istotne zagadnienie prawne wymagające wyjaśnienia: czy w świetle art. 50d ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przy zaliczaniu okresów pracy w wymiarze półtorakrotnym, decydujące znaczenie mają faktycznie wykonywane czynności w odkrywkowej kopalni węgla brunatnego wykonywane w przodku, czy też wyłącznie nazwa stanowiska pracy?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencki.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczony powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę

kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX nr 560541).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Przede wszystkim z uzasadnienia wniosku nie wynika, jakie przepisy prawa zostały w ocenie odwołującego się w ewidentny sposób naruszone przez sąd odwoławczy. Rolą Sądu Najwyższego nie jest wyręczanie skarżącego w realizacji tego obowiązku i doszukiwanie się tych przepisów w podstawach skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 marca 2014 r., III SK 65/13, LEX nr 1463900). Natomiast, gdyby nawet przyjąć, że skarżący powołuje się na naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 50d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), to poprzestanie na odwołaniu się do rozstrzygnięć w sprawach o podobnym w ocenie skarżącego stanie faktycznym i prawnym, nie jest wystarczające dla przyjęcia istnienia przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2014 r., I UK 458/13, niepubl.). Ponadto praca „na odkrywce” w kopalniach węgla brunatnego jest odpowiednikiem pracy „w przodkach” pod ziemią, gdy polega na zatrudnieniu przy pracach bezpośrednio łączących się z procesami związanymi z pozyskiwaniem węgla brunatnego ze złoża (wyroki Sądu Najwyższego z: 1 kwietnia 2015 r., I UK 293/14, niepubl.; 21 lutego 2012 r., I UK 295/11, OSNP 2013 nr 3-4, poz. 38). W tym zakresie podnoszone w uzasadnieniu wniosku zarzuty oderwane są od dokonanych przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych w sprawie, które byłyby zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. wiążące w razie merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej, zgodnie z którymi ubezpieczony pracował jako operator przenośników taśmowych i operator przenośników wielkogabarytowych w oddziale T-2, wykonującym prace na terenie całej odkrywki kopalni i zwałowiska.

Powołanie się natomiast w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni

przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). W myśl utrwalonego orzecznictwa, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2014 r., I UK 458/13, niepubl.). Wskazane przez odwołującego się kwestie zostały już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym podkreślono, że o uznaniu konkretnej pracy za pracę górniczą zaliczaną w wyższym wymiarze decyduje charakter czynności faktycznie wykonywanych przez pracownika, a nie treść umowy o pracę łączącej go z pracodawcą ani nazwa stanowiska określona w angażach lub zaświadczeniu o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach (wyroki Sądu Najwyższego: z 25 marca 1998 r., II UKN 570/97, OSNAPiUS 1999 nr 6, poz. 213; z 22 marca 2001 r., II UKN 263/00, OSNAPiUS 2002 nr 22, poz. 553; z 2 czerwca 2010 r., I UK 25/10, LEX nr 621137). Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazuje na to, że odwołujący się w rzeczywistości zmierza do oceny prawidłowości stanowiska Sądu Apelacyjnego w przedmiocie ustalenia, że wykonywał prace operatora przenośników taśmowych i przenośników wielkogabarytowych „na terenie całej odkrywki”.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

l.n